



ಸಮರ್ಪಣೆ

ಹಿಂದೆ ಅಕ್ಷರನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತಾನ್‌ಸೇನ್ ಎಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಂಗೀತಗಾರನಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ದರ್ಬಾರಿನ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಗುರುವಿನ ಪೂರ್ಣಾನುಗ್ರಹವೆಂದೇ ತಾನಸೇನನು ನಂಬಿದ್ದನು. ಹಾಗೆಂದು ಅಕ್ಷರನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅಕ್ಷರನಿಗೂ ಆ ಗುರುಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ತಾನಸೇನನಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಆಗಲಿ ಎಂದನು. ಅವನು ಗುರುಗಳು ಸಂಧ್ಯಾ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹಾಡುವುದರಿಂದ ತಾನಸೇನನು ಅಕ್ಷರನನ್ನು ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಆಶ್ರಮವಿದ್ದಿತು. ಸಂಧ್ಯಾಸಮಯ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಿತು. ಹಕ್ಕಿಗಳು ಚಿಲಿಪಿಲಿ ಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗೂಡು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಸೂರ್ಯನು ಶಾಂತನಾಗಿ ತನ್ನ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರದಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಸುಗಳು ತಮ್ಮ ಕರುಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ ಹಂಬಲದಿಂದ ಗೋದಲಿಗೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಶ್ರಮದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳ ಗಾನವನ್ನು ಆಲಿಸಲು ಜನ ಗುಂಪಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ತಾನಸೇನನೂ ಅಕ್ಷರನೂ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಕ್ಷರನನ್ನು ತಾನಸೇನನು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದಾಗ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೇನೂ ತೋರಿಸದೆ ಹಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಆಶ್ರಮದ ಮುಂಭಾಗವೇ ವೇದಿಕೆ. ಮಟ್ಟಸವಲ್ಲದ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಸಾಧಾರಣ ನೆಲವಾಗಿದ್ದಿತು. ಜನಗಳು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಾಡು ಕೇಳಲು ಕಾತುರರಾಗಿದ್ದರು. ಎತ್ತರವಾದ ಮೃದುವಾದ ಓಣವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಅಕ್ಷರನಿಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ತಾನಸೇನನು ಜನಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಜಾಗ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮೇಲಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಸಿ ಅಕ್ಷರನನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು.

ಗುರುಗಳ ಗಾನ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಗಾನಸುಧೆ ಅಲೆ ಅಲೆಯಾಗಿ ಹೊಮ್ಮಿ ಸಭಿಕರನ್ನು ಗಂಧರ್ವಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯಿತು. ಚಿಲಿಪಿಲಿಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಗುಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ರೆಕ್ಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡವು. ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಹಾವುಗಳು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹುತ್ತದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡವು. ಹುಲಿ, ಸಿಂಹ, ಚಿರತೆ ಮೊದಲಾದವು ತಮ್ಮ ಬೇಟೆಯನ್ನು ಮರೆತು ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಕೊಂಡವು. ಕಾಡಿನ ಹೂವುಗಳು ಪರಿಮಳ ಬೀರುತ್ತಾ ಅರಳತೊಡಗಿದವು. ಮಂದ ಮಾರುತವು ಆ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹರಡ ತೊಡಗಿತು. ಯಮುನೆಯು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಕಪ್ಪನೆಯ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಸಂಗೀತದ ಮಧುರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಾಡಿನ ಆಶ್ರಮದ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಾತಾವರಣವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಜನರೂ ಮಂತ್ರ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗುರುಗಳ ಸಂಗೀತ ಮುಗಿಯಿತು. ಸಭಿಕರು ತೃಪ್ತಭಾವದಿಂದ ತೆರಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಅಕ್ಷರನು ಹೊರಡನು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಅವನು ತಾನಸೇನನನ್ನು ಕುರಿತು 'ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವರ ಗಾಯನಕ್ಕೆ ವಂದನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಬರೋಣ' ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾನಸೇನನು 'ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಕ್ಷರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅಕ್ಷರನು ತಾನಸೇನನನ್ನು ಕೇಣಕುವ ದ್ದನಿಯಲ್ಲಿ 'ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಧುರವಾಗಿ, ಭಕ್ತಿ ಪರವಶರಾಗಿ, ತನ್ಮಯರಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಧುರವಾಗಿ ಹಾಡುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾನಸೇನನು ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ 'ನಾನಾದರೂ ಬಾದಶಹರು ಕೊಡುವ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಭಗವಂತನಿಗಾಗಿ ಸಮರ್ಪಣಾ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವರ ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಧುರತೆ ತುಂಬಿದೆ' ಎಂದು ಬಿಚ್ಚನು.

ಏಕಾದರೂ ನಾನು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದನೋ ಎನ್ನಿಸಿರಬೇಕು ಅಕ್ಷರನಿಗೆ.

-ಶಾರದಾ ಶಾಮಣ್ಣ, ಬೆಂಗಳೂರು